

ONLAR ENGELLERİ İÇİN ÖZÜR DİLEMEK ZORUNDA DEĞİLLER!

Henüz karanlıktı her yer. Hafif bir uğultu vardı. Bebek ılık bir suyun içinde iki büklüm olmuş haliyle dışarıdaki sesleri az buçuk anlayabiliyordu. Ama en çok da annesiyle babasının seslerini duyuyor, anlıyor ve bir an önce dışarıya çıkmak için sabırsızlanıyordu. Arada sırada annesinin kendisine seslenişine çok mutlu oluyor ve cevap vermek istiyor ama bunu henüz başaramıyordu. Ah keşke bir an önce doğsaydı da annesine cevap verseydi minik bebek. Sesini her gün duyduğu o meleği bir görebilseydi keşke.

Bebek günden güne daha fazla büyüüp doğmaya, annesini babasını görmeye hazırlanırken bir gün annesiyle babasının konuşmalarını duydu.

“Ceylan olsun ismi, hem ablan da sevinir kendi ismini koyduğumuzu öğrenince.”dedi annesi. O ismi annesi söyleyince çok sevdi bebek. Annesinin ağzından çok güzel çıkıyordu “Ceylan” ismi. Demek doğduktan sonra ismi Ceylan olacaktı minik bebeğin. Halasının ismi.

“Peki sen ne istiyorsan o olsun kızımızın ismi. Hem eminim gözleri seninki kadar güzel olacak tıpkı bir ceylan gibi.”dedi bebeğin babası.

Minik bebek ismini duyduğu o günden sonra daha çok sabırsızlandı doğmak için. Bir an önce doğup annesini, babasını en çok da kendi gözlerini görmek istiyordu. Bir de babasının tıpkı ceylan gibi dediği o ceylanın nasıl bir şey ya da ne demek olduğunu öğrenmek istiyordu.

Ve bebek her gün biraz daha fazla sabır tüketirken, bir gün annesinin çok acı çektiğini duydu. Annesinin acı çığlıklarını, babasının sabır dualarını duyabiliyordu. Ama bebek, annesi acı çekerken daha fazla o karanlık, sulu ortamda durmak istemiyordu. İçinde artık dışarıya çıkması gerektiğini söyleyen bir ses vardı. Sonra birden içinde yüzdüğü ılık suyun yavaş yavaş azaldığını gördü. Neler oluyordu böyle? Annesine seslenmek ve neler olduğunu sormak istedi bebek ama yapamazdı. Sonra soğuk bir şey hissetti bebek kafasından asılan. Annesinin ağlayışını ve acı çığlıklarını duyabiliyordu bebek.

“Hadi bir kez daha... Az kaldı derin bir nefes al. Hadi beraber bir iki üç...”dedi bir ses. Bunu söyleyenin sesi, bebeğin annesinin sesi gibi ince bir sestti. Acaba o da Ceylan bebeğin annesi gibi bir melek miydi?

“Sabret hayatım, bak birazdan bebeğimizi kucağımıza alacağız.”dedi birden babası. Bebek o kadar çok mutlu oldu ki... Ne yani birazdan annesini ve babasını görebilecek miydi? Aylardır seslerini duyarak özlediği ailesini birazdan görebilecek miydi?

Bebek duyduğu bu müjdeli haberdan sonra biraz daha sabretti dünyaya çıkabilmek için. Kafasından asılan o soğuk şeylerin kendisini asılmasına izin verdi.

Birkaç dakika sonra müjdeli haber herkese yayıldı. Ceylan bebek sağlıklı bir şekilde dünyaya gelmişti işte nihayet. Ceylan bebek sonradan öğrendi kendisini kafasından asılan o soğuk şeyler kendisini dünyaya getiren doktorun elleriymiş. Babası “Ellerinize sağlık doktor hanım.”dediğinde anlamıştı minik Ceylan.

Ama bir gariplik vardı, minik Ceylan ciğerlerini kavuran o oksijeni solumasına rağmen annesiyle babasını göremiyordu. Hiç kimseyi göremiyordu, hâlâ karanlıktı her taraf.

“Aramıza hoş geldin bebeğim...”dedi annesi minik Ceylan’ı kucağına alırken.

“Görüyor musun Halide, gözleri ne kadar güzel kızımızın... Senin gözlerine benziyor. Hangi renk sence?”dedi Ceylan’ın babası.

“Siyah görünüyor ama büyüünce değişir daha. Allah’ım şükürler olsun sana! Sağlıklı bir kızımız oldu ya Bilal çok mutluyum bugün.”

“Bak bir şeyler arıyor gibi bakıyor sanki Halide. Bak, bak ne kadar sevimli. Kirpikleri de uzun uzun Ceylan’ımızın.”

Evet bir şeyler arıyordu Ceylan. Göremediği annesiyle babasını arıyor, görmeye çalışıyordu. Babasının dediği gibi gözleri çok güzeldi Ceylan’ın. Uzun siyah kirpiklerinin altında zeytin karası gözleri saklanıyor ve gözlerinin üzerinde kalem gibi kaşları uzanıyordu. Yaradan özene bezene yaratmış derler ya işte öyleydi Ceylan’ın gözleri.

O günün üzerine dört ay geçmişti. Ama Ceylan hâlâ hiç kimseyi, hiçbir şeyi göremiyordu. Acaba hep böyle mi oluyordu? Her bebek de Ceylan gibi bu kadar büyüyene kadar göremiyor muydu?

Ceylan bebek neden her taraf hâlâ karanlık diye sorgularken bir yandan her gün biraz daha büyüyordu. Bir gün annesi onun altını temizledikten sonra onunla konuşmaya başladı.

“Nerdeymiş benim güzel kızım? Oy kurban olurum ben, kızım, Ceylan’ım görüyor musun anneyi? Al bakalım çingırağını oyna... Rengi çok güzel bak.”dedi Ceylan bebeğin annesi. Ama Ceylan eline almadı çingırağı. Alamıyordu ki. Çünkü göremiyordu.

Ceylan bebek annesini aradı. Nereden konuştuğunu görmeye çalıştı ama annesini bulamadı. Elinden gelen tek şey boş boş bakmak olmuştu.

Ceylan bebeğin bu bakışlarından sonra annesi diğer odaya geçti. Belli ki Ceylan bebeğin babasıyla bir şeyler konuşmak için gitmişti.

“Bilal! Sana bir şey söyleyeceğim.”dedi annesi. Ceylan göremiyordu belki ama çok iyi duyabiliyordu. Annesinin bir melodi gibi çınlayan sesine dikkat kesildi.

“Efendim canım, söyle.”dedi babası ve annesini dinlemeye başladı.

“Ya Bilal söylemeyeyim diyorum, belki büyüyünce geçer diyorum ama söylemeden edemeyeceğim. İçime çok dert oldu.”

“Ne oldu Halide? Bir şey mi oldu Ceylan’a?”

“Yok bir şey olmadı. Sadece çok boş bakıyor. Sesleniyorum sesleniyorum hiçbir şekilde bana bakmıyor. Rast gele sağa sola dönüyor bakışları. Bir şey mi var acaba diye endişeleniyorum.”

“Aman canım daha dört aylık bir bebek o Halide. Neyi fark edecek daha?”

“Öyle deme Bilal, kaç haftadır bunu araştırıyorum internetten, kitaplardan. Sen de gördün hep çocuk gelişim kitapları vardı elimde. Dört aylıkken bebekler eline aldığı nesnelere ağzına götürübilirmiş.”

“İyi ya Halide her bulduğunu ağzına götürürse çok hasta olur zaten. Hem ağzına götürmüyor diye bir sorun olacak hali yok ya.”

“Ay Bilal bizim kızımız eline bile alamıyor ki nesnelere. Çok boş bakıyor diyorum. Bana bak bir sorun olmasın gözlerinde.”

“Ağzını hayra aç Halide. Yarın sabah erkenden gider bir kontrol ettiririz.”

Neler oluyordu bugün? Nasıl yani dört aylık bir bebeğin yapabileceklerini Ceylan yapamıyor muydu? Ne demekti ki bu? Anlayamadı minik Ceylan. Sadece doktora gideceklerini anlamıştı. Ama bu Ceylan için iyi olurdu. Bu kadar güzel bir bebeğin sağlık kontrolü tam olmalıydı öyle değil mi?

Ne kadar tuhaftı her şey. Hastane çıkışında ağlamaya başlamıştı minik Ceylan’ın annesi. Ceylan bebek düşündü biraz. Neden ağlıyordu annesi? “Ne olur ağlama anne, ne yaptıysam özür dilerim anneciğim, n’olur sen ağlama!” demek istedi minik Ceylan ama diyemedi. Annesi ağladı, Ceylan daha çok ağladı.

O günün üzerine yıllar geçmişti. Ama minik Ceylan hâlâ annesini hiç görememişti. Göremezdi tabii. Ceylan bebek biliyordu artık. Onun gözleri göremezdi, öyle demişti doktorlar. Babasıyla sekiz senedir gidip gelmelerine rağmen doktora, düzelmemişti Ceylan’ın gözleri. Daha doğmadan özlemle merak ettiği annesiyle babasını görememek çok üzüyordu Ceylan’ı.

Ceylan’ın hiçbir zaman normal insanlar gibi bir hayatı olmayacaktı. Normal insanlardan daha fazla dikkat etmesi gerekiyordu. Gözlerini tamamlayabilmek için vücudunun bütün diğer uzuvlarını birden kullanmak zorundaydı. Zordu onun hayatı. Mesela bir süre kendi yemeğini kendi yemek için epey zorlandı.

Gerçi hiçbir şey Ceylan’dan daha fazla değerli değildi ama o annesini çok üzdüğünü onu çok yorduğunu düşünüp duruyordu. Hep kendi kendine ağlıyordu. Nasıldı acaba dünya? Renkler nasıldı? Mesela kırmızı, ya mor? Peki ya gözyaşları nasıldı? Ne renkti gözyaşları? Ya da en çok merak ettiği gözleriydi, gözleri nasıldı? Gören herkes gözlerinin çok güzel olduğunu söylerken o daha gözlerinin renginin nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordu.

Doğmadan önce merak ettiği o ceylanın bir hayvan olduğunu öğrendi çok daha sonradan. Ceylanın gözleri çok güzel olan bir hayvan olduğunu öğrendiğinde gözleriyle isminin ne kadar uyduğunu düşündü. Ama ya öyle değilse? Ya dedikleri gibi çok güzel gözleri yoksa?

Ceylan büyüdükçe daha alımlı daha zeki bir kız olmaya başlamıştı. Eğitimini evde özel hocalarla tamamlıyordu. Hocaları Ceylan'ı çok seviyordu. Hem güzelliğini hem zekiliğini kendisiyle paylaşıp duruyorlardı. En azından bunları duymak çok hoşuna gidiyordu Ceylan'ın. Göremese de anlatıyorlardı ona ve o da hayal ediyordu hep.

Evet Ceylan'ın gören gözleri yoktu ama çok iyi duyan kulakları vardı. Aldığı müzik dersiyle çok güzel piyano çalmaya başlamıştı. Her Çarşamba akşamı annesine, babasına ve kendisinden sonra olan erkek kardeşine müzik ziyafeti veriyordu.

Ceylan, yaşı on sekizi geçtikten sonra, boş zamanlarının çoğunu Yetenekli Gençler Derneği'ne bağlı bir merkezde geçiriyordu. Orada eğleniyordu. Liderleri vardı, onlarla muhabbet etmeyi ya da Osmanlının geleneksel oyunlarını oynamayı öyle çok seviyordu ki...

Bu merkez, geleneksel oyun mangalada başarılı üyeler için bir turnuva düzenlemişti. Üyeler arasında küçük bir turnuvaydı ama çok güzel bir turnuvaydı. Bu turnuvadan birinci olanı Antalya'da hazırlanan daha büyük bir turnuvaya götüreceklerdi. Ceylan da bu yarışmaya katılanlardan sadece biriydi. Salı günü akşamüzeri düzenlenecekti turnuva. Ceylan da babasından rica etti. O akşamüzeri Ceylan'ı babası nöbete gitmeden önce bırakacaktı turnuvaya. Dönüşteyse annesiyle anlaşmıştı. Turnuva çıkışı annesi alacaktı merkezden Ceylan'ı.

Salı günü akşamüzeri yapılan mangala turnuvasından birinci çıkan Ceylan olmuştu. Antalya'ya gitmeyi hak eden de Ceylan'dı. Tamam belki göremiyordu ama içinden bir ses Antalya'nın çok güzel bir yer olduğunu ve orada çok eğleneceğini söylüyordu. Belki biraz hatta çok zor olacaktı ama oraya gitmeyi çok istiyordu. Turnuvadan sonra annesinin gelmesini bekliyordu Ceylan. Beklerken bir yandan da merkezde tanıştığı arkadaşı Yeşim'le muhabbet ediyorken dışarıda müdürle liderinin konuşmasına kulak misafiri oldu Ceylan.

“Olmaz diyorum Hakan... Ya kız görmüyor zaten bir de onu götürüp bela mı alalım başımıza. Olmaz! Git bak ikinci kimse onu götürün turnuvaya. Ben sorumluluk almam başıma kör kızı Antalya'ya götürerek.” demişti müdür.

Ceylan kendisinden bahsedildiğini anlamıştı. Hayır anlamıyordu madem bu kadar bela olacağı düşünülüyordu neden şimdiye kadar muhabbetini paylaşmışlardı? Şimdi yaptıkları haksızlık değil miydi? Kendisinin elinde olmadığı bir noksanlığı yüzünden hor görülemezdi herhalde? Hayır, yanlış duymuş olmalıydı! Daha dikkatli dinledi konuşulanları, daha net anlamaya çalıştı.

“Hadi Hakan oyalama beni, git bul ikinciyi birinci diye götürün Antalya'ya. Bir şey gelse başına kör haliyle, bundan sen mesul olmazsın, uğraşacak olan ben olurum Hakan, anlıyor musun?”

Ceylan bu sefer anladı. Müdür gerçekten “kör” derken kendisini kastediyordu. Ceylan gözlerinin gıdıklandığını hissetti. Bu her ağlamadan önce hissettiği bir gıdıklanmaydı. Elini gözüne götürdü Ceylan, ilk düşen yaşı parmağıyla yok etti. Ama ardından yağmur gibi hızla inen yaşları yok etme gibi bir şans yoktu.

Ceylan alelacele ayağa kalktı. İlk önce dengesini toplayamadı. Bir kaç sendelemen sonra toparlandı hemen. Arkadaşı Yeşim endişelendi Ceylan için.

“Ceylan ne oldu sana? Dur bekle tek başına gidemezsin, anneni bekle Ceylan!” diye seslendi Yeşim ama Ceylan dinlemek istemiyordu. El yordamıyla paldır küldür çıktı merkezin o küçük binasından.

Ağlamaktan kulakları uğuldamaya başlamıştı. Doğru dürüst ayırt edemedi sesleri Ceylan. Zaten görmezken yola atmak istedi kendini. Tam kendini atacakken bisiklete benzer bir alet önüne geçti.

“Dur delirdin mi sen? Canına kastın mı var?” dedi hiç tanımadığı bir ses.

“Siz kimsiniz?” dedi Ceylan, neredeyse öleceği o olaydan kendisini kurtaran kişiye.

“Beni bu halde pek beğenmeyebilirsiniz. Ben Özgür. Biraz ötede hep gittiğim bir kurs var. Oraya gidiyordum ama sizi böyle görünce... Neredeyse bir araba eziyordu sizi!”

“Ben... Canıma kastetmek istemedim. Sadece göremiyorum ben...”

“Ben üzgünüm, fark edemedim...”

“Hiç kimse fark etmiyor... İzinizle şimdi eve gitmek zorundayım.”

“Aslında sizi gittiğim kursa götürmek isterim. Yani biraz ani bir teklif oldu ama gerçekten gelmenizi istiyorum.”

“Ama şimdi!”

“Evet şimdi, lütfen... Yakın zaten şurada Yetenekli Gençler Derneği'ne bağlı bir yer.”

“Ne? Yok orayı bıraktım ben. Gitmiyorum oraya.”

“Seni oraya götürmeyeceğim. Orada bizler için açılan kursa götüreceğim.”

Ceylan zor da olsa ikna oldu ve o kursa gitti. Sonradan öğrendi ki o kurs kendisi gibi engelliler için açılan bir kurstu. Daha yeni tanıştığı Özgür'le resim kursuna gitmişti ve orada birileri eline bir fırça tutuşturdu. Önündeki duvar gibi bir nesneye istediğini çizebileceği söylenmişti. “Ne çizebilirim ki!” diye düşündü.

“Ben özür dilerim ama...” demek istedi Ceylan.

“Özür dileme! Göremiyorum ne çizeyim diye endişelenme sakın. Sen dünyayı göremeyebilirsin evet, ama sen dünya ötesini görebilirsin. Çünkü Ceylan sen dünya ötesi her şeysin.” demişti biri kulağına. İlk defa anne ve babasından farklı birileri ona değer veriyordu, bunu hissetti Ceylan.

Ceylan karanlığın içinde gördüğü her şeyi çizdi iyi veya kötü, her şeyi... Çizdikçe daha çok çizmek istedi. Kısa süre içinde çevresindeki insanlar çizdiklerinden etkilenmeye, çizdiklerini beğenmeye başladı.

Annesi ve babası da kızlarının böyle bir yeteneği olduğunu görünce çok sevinmişler ve bunu Ceylan için değerlendirmeye karar vermişlerdi. Bir gün Ceylan bahçede otururken annesi geldi yanına.

“Ceylancığım nasılsın anneciğim?” dedi annesi yanağına bir öpücük kondururken.

“İyiyim anneciğim sen nasılsın?”

“Bak ne diyeceğim? Hani sen resimler yapıyorsun ve çevrendeki belirli bir kitle bunları çok beğeniyor ya...”

“Evet anne?”

“Ben bunları değerlendirmeni istiyorum, kendin için.”

“Nasıl değerlendirebilirim ki anne?”

“Sergi açalım ya da ne bileyim onun gibi bir şeyler yapıp bundan gelen gelikle gözlerini açtırırım diyorum ben.”

“Ne?”

“Sence de iyi olmaz mı kızım benim?”

“Hayır... İstemiyorum ben öyle bir şey. Açtırmayacağım gözlerimi.”

“Ama kızım bu senin için çok iyi olacak, düşün bir kere o çok merak ettiğin renkleri, gözlerini görebileceksin.”

“Anlamıyorsun beni anne. Asıl sen düşün bir kere. Benim çevremdeki insanlar bu halimle yaptığım resimleri beğeniyorlar. Düşün anne, gözlerimin açıldığını düşün. O zaman belki de hiçbir şey çizemeyeceğim. Belki de yeteneğimi o zaman kaybedeceğim ve yaptıklarımın hiçbir değeri kalmayacak. Anne ben bunu göze alamam. Çocukluğumdan beri bana senden babamdan ve kardeşim Oktay'dan başka değer veren olmadı. Şimdi beni gerçek anlamda görmüş olan birkaç kişiye sahipken gözlerimi açtırıp onları kaybetme riskini göze alamam!”

“Peki sakın ol... Ben sadece sanmıştım ki bu fırsat senin için çok iyi olur ama madem istemiyorsun kalsın. Unutma kızım benim, biz seni her halinde canımızdan çok sevdi, unutma!”

“Bunu biliyorum anne. Anne!”

“Efendim kızım.”

“Dediğin sergiyi açabilir miyiz gerçekten?”

“Neden olmasın? Babana söyleriz hallederiz bir şekilde olmaz mı?”

“Ama gözlerimi açtırmak yok. Ben böyle mutluyum çünkü. Kursta Nazan Hanım “sen dünya ötesi her şeysin” demişti. İşte anne ben öyle kalmayı istiyorum.” dedi Ceylan...

Kısa bir süre sonra babasının yoğun çabalarıyla küçük çaplı bir sergi hazırlandı Ceylan için. Küçüktü ama Ceylan için çok şey demekti bu sergi. Kurs hocası Nazan Hanım, bu kursla tanışmasına vesile olan-aynı zamanda çok yakın arkadaşı olmuş olan-Özgür, annesi, babası, merkezden arkadaşları, liderleri ve hatta müdür bile vardı sergide.

Serginin yoğunluğundan küçük bir fırsat bulan Özgür, Ceylan için bir hediye hazırlamıştı. Bu hediye için Ceylan'la tanıştığı o ilk günden beri uğraşıyordu ve işte şimdi o hediyeyi Ceylan'a verme zamanı gelmişti.

Ceylan'a biri seslendi. Ceylan sesin geldiği yöne kafasını çevirdi. Ah işte bu saf bir arayış içindeki hali çok can alıcı oluyordu, böyle düşündü Özgür. Spastik özrüne alışmış kolları hiç de yorulmadan Ceylan'ın yanına itti altındaki tekerlekli sandalyeyi.

“Bu senin için...” dedi Özgür, Ceylan'a.

“Bu ne ki?”

“Kendini hiç görme fırsatın olmadı değil mi?”

“Hayır, bu doğuştan gelen bir şey.”

“Peki al o zaman, aç ve gör artık kendini. Seni biraz kabarttım galiba.”

Ceylan şaşkınlıkla ve bir o kadar heyecanla açtı paketi. Büyükçe bir şeydi. Ellerini üzerinde gezindirdi. Elleri önce bir çift yay gibi kaşları, sonra o çok methedilen gözleri, sonra hokka burnu ve küçük ağzı hissetti. “Bu fotoğrafı bir yerden hatırlıyorum.” diye düşündüğünde Ceylan bulunduğu ortamın çok ılık, karanlık ve sulu olduğunu hissetti. Sonra sesler duydu Ceylan, annesinin sesiydi. “Neredeyim ben?” diye düşünürken bir çift soğuk el onu kafasından asılıp ve çıkardı içinde olduğu ortamdan daha aydınlık bir yere. Yeşil boneli kan ter içinde kalmış bir kadın gülümsedi Ceylan'a.

“Hoş geldin ufaklık!” dedi kadın. Bu ses annesine aitti ve onu görebiliyordu.

Ceylan doğmadan önceki o birkaç saniyede neler görmüştü aslında. Görememeyi gördüğünü düşünürken aslında daha görmeden her şeyi gördüğünü fark etmemişti. Görememek bir engel değildi, insan için hiçbir özrü engel değildi. Yaşamayı en çok becerebilen ve düşünülenin aksine hayatı, yaşamayı en çok hak eden o insanlardı, minik bebek daha doğmadan fark etti bunu...

ADI-SOYADI

: HATİCE KÜBRA SAVAŞ

ESERİN ADI

: ONLAR ENGELLERİ İÇİN ÖZÜR DİLEMEK
ZORUNDA DEĞİLLER!

ÖZGEÇMİŞ

:

18 Mayıs 1996 yılında Samsun'un Vezirköprü ilçesinde dünyaya gelmişim. Doğumumdan üç yıl sonra da babamın Konya'nın Bozkır İlçesine tayininin çıkmasıyla Konya'ya yerleşmişiz. İlkokula Bozkır'ın sakin ve yoksul bir kasabasında Sorkun'da başladım. Birinci sınıfı bitirince babam ikinci kez tayin istedi. Küçüktüm anlamazdım, babamın tek istediği memleketimize gelebilmekmiş.

Bozkır'da geçirdiğim beş seneden sonra babamın ikinci tayiniyle memleketimiz Burdur'a daha yakın bir yere geldik. Hem hava hem de insan bakımından buz gibi bir yerdi. İkinci sınıfa başladığım zaman alışmam oldukça zor oldu. Arkadaşlarım tarafından yabancı biri olarak dışlanmak beni Afyonkarahisar'a daha yavaş ısındırdı.

Beşinci sınıfın ilk dönemi bittiğinde, babamın tayini çıkması gereken yere, Burdur' a, çıktı. Şimdi hâlâ 2007'de geldiğimiz yerde, Burdur'dayız. İlköğretimi bitirdikten sonra sayısalı sevmeyen biri olarak sözel ağırlığı daha fazla olan bir okula girdim. Şimdi 2010'da Burdur'a açılan Sosyal Bilimler Lisesi'nde dokuzuncu sınıfı bitirmek üzereyim.

Yazma merakım bu okula başladığım yıl, hazırlık sınıfında, başladı. Bu yeteneğimi edebiyat öğretmenime borçlu olduğumu belirtmeliyim. Çünkü o yıl kütüphaneler haftası nedeniyle düzenlenen kompozisyon yarışmasına katılmamda öğretmenim ısrar etmiş olmasaydı belki de bu yeteneğimi tam olarak fark etmiş değildim.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.